

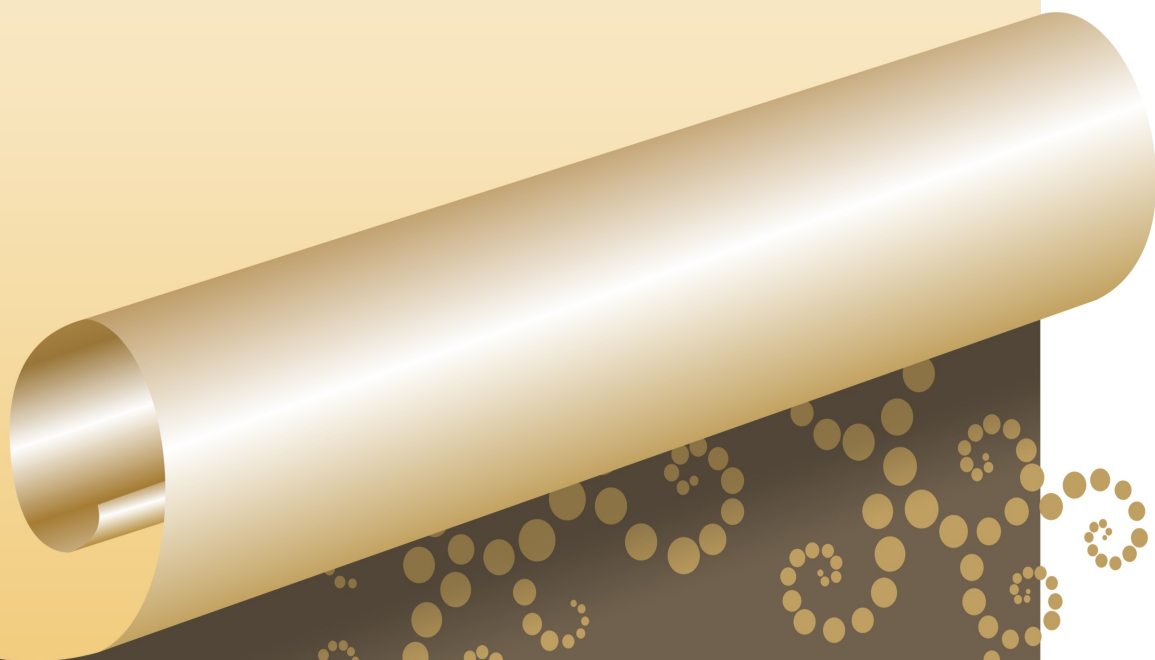

Szabó Renáta

LAPAROSZKÓPIÁS

NAPLÓM

(2013)

Előzmények

Az én laparos történetem azzal indult, hogy a Kaáliban a doktornő egy UH után azt mondta, hogy enyhén kétszarvú a méhem, jó lenne megnézni hysteroszkópiával, ami méhtükrözést jelent. Na, jó nagyot néztem, mert eddig nekem senki nem mondta, hogy baj lenne a méhemmel, meg is lepődtem nagyon akkor. Bár azt mondta doktornő, hogy nem kötelező, de ha úgyis van most idő a 2. lombikig, akkor érdemes lenne megnézetni, hátha van valami olyan összenövés vagy valami, ami nem látszik az ultrahangon.

Na kész voltam, hogy már megint valami „kellemetlen” dolgot kell csinálnom a teherbeesés érdekében, gondolkodtam sokat rajta megcsináltassam-e, végül rábólintottam magamnak, hogy a 2. lombik előtt mindenképp túl leszek rajta. Valahol itt jött be a képbe Ördög Nóri bejelentése is, hogy terhes a 3. lombik kezelés eredményeképp és hogy neki is volt egy hysteroszkópiás műtete. Legalább még ez is erőt adott nekem.

Na gondoltam, akkor mensi után egyik reggel bevonulok a kórházba, és megműttetem magam. Még jó hogy van egy „online” barátném, aki mondta hogy legyen fogadott orvosom, sokkal jobban járok, ha megismeri a történetem, és utána is foglalkozik velem. Először tiltakoztam, mert elegendő volt már a sok orvoshoz járkálásból, meg szervezkedésből. Most akkor megint menni kellene ahhoz a dokihoz, akit kiválasztok 60 km-re, aztán a műtét miatt megint. Jaaajjj ne már! Nincs hozzá erőm!

Aztán két perc eltelt és beláttam, hogy igaza van. Elkezdtem neten kutakodni, kik végeznek hystero-s műtétet a békéscsabai kórházban. És elég hamar megtaláltam azt a dokit, akit már ismertem is, mert ezelőtt 3 évvel is ő műtött, mikor az üres petezsákot kellett kiműteni, és még azelőtt 1 évvel is ő kezelt ott bent a kórházban, mikor méhen kívüli gyanújával feküdtem bent 5 napot. Szóval ismerős volt, és emlékeztem rá, hogy szimpatikus volt nekem akkor is. Aztán még neten találtam infókat, hogy előadásokat is tartott már pont erről a hystero-s és laparoszkópiás műtétről. Hopp!! Ó lesz az én emberem. :) Egészen megörültem, hogy ismerős dokit találtam. Ombódi Róbert a neve, és velem egyidős, illetve pár hónappal fiatalabb. Ezt az infót iwiw-en szedtem össze. :D

Megkerestem azt is neten, hogy lehet hozzá bejelentkezni magánrendelésre. Egy hét múlva már mentem is hozzá. Elmondtam neki mi járatban vagyok, hogy a Kaáliban javasolták, hogy csináltassak egy méhtükrözést. Erre ő mondta, hogy akkor már legyen egy laparoszkópia is, ha már altatnak, egyszerre megnézne mindent. Ekkor már bennem megállt az ütőér, hát a

hystero-ba is nehezen mentem bele, és most még lapar is legyen??? Jaaajjj!!!
Már megint kész voltam.

Megvizsgált, éppen volt egy szép érett tüszőm, mondta is hogy ez fog megrepedni. Én meg mondtam neki, hogy a peteérésem mindig szép szokott lenni, azzal nincs gond, és meg is szokott repedni. Nézték már eleget. Kaptam időpontot a főorvoshoz, aki kitűzi a műtét időpontját. Leperkáltam neki a pénzt a magánrendelésért, és jöttünk haza.

Jövőhét kedd, újra 60 km, megyünk a főorvosi találkozóra. Bemegyek hozzá, feltesz 2 kérdést, hogy kerültünk a Kaáliba, és mikor kell megjönnie a mensinek. És műtėti időpontnak november 21-et adta meg, előtte 20-án kell befeküdni 7.45-kor. Aztán jött a nődokim, mütős dokim, vagy hogy is nevezzem, szóval Ombódi. :)
Ő pedig az aneszteziológushoz adott időpontot a műtét előtti héten. Ezért a két időpontért utaztunk 2x60 km-t. :P

Eljött az idő, mentünk az altatóorvoshoz időpontra. Ott kikérdeztek mindent, vittem az összes orvosi papírom. Nézték EKG-t, pulzust, vért vettek. Mivel pajzsmirigy kezelés alatt vagyok, ezért kértek pm ultrahangfelvételt, volt is hál istennek 1 évvel ezelőtti, azt elfogadták. Ha nem lett volna akkor azt is csináltatni kellett volna még műtét előtt, még hozzá az altatás miatt, hogy tubust dugnak le a torkon. Vérvételnél pedig néztek pajzsmirigy hormont is.

Ez volt csütörtöki napon, hétvégén már javában készültem a kórházba való bemenetelre. Készítettem a cuccaim, kimostam ami kellene fog, előszedtem a nagy táskám, bevásároltam a páromnak való előrefőzéshez. És vasárnap meg is főztem mindent.

Eljött a hétfő, kedden 7:45-re volt időpontom, hogy menjek a kórházba. Nagy izgalomba voltam, és egyébként más dolog is pont hétfőre esett ami miatt izgultam. Erre délelőtt jön egy telefon a kórházból, az altatóorvos hív, hogy nem tudnak megműteni, mert nagyon magas az egyik a pajzsmirigy hormonom, még hozzá az FT3, a normál érték maximumának az ötszöröse. Na kész puff, beidegesedtem teljesen. Azt mondja konzultáljak az endokrinológussal, változtassak a kezelésem és majd ha jó lesz az FT3 is, akkor jelentkeznek.

Hívtam az endo-s dokimat, hogy hogy jártam, azt mondja nem érti ettől miért nem műtenek, de azt sem érti hogy lehet ilyen magas ez a hormonom. Erre én kitaláltam, hogy akkor elmegyek itt abba a laborba, ahol mindig is nézetni szoktam, kontroll gyanánt, mennyit változott az előző értékhez képest. Hát mit ad isten? Teljesen jó az FT3, normál érték tartományon belül van. Na fasza!!! 5 nap különbséggel ilyen változó eredmény születik. Na de akkor hogy fog ez a kórházi labor szerint helyre állni??? :P Jaaajjj, nem bírom már!!!

Endo-s dokival megbeszéltük akkor csökkentjük a T3 készítményt amit szedek,

ez a Trijódthyrenon Sandoz. 2 tableta helyett csak 1-et szedtem. Eltelt egy hónap, közbe jött a karácsony is, így már január elején tudtam menni újra Tsh-t és a másik két pm hormont nézetni. Természetesen ez is jó lett az itteni laborban, normál értéken belül van.

Felhívtam az altatóorvost, hogy akkor hogyan tovább. Kaptam időpontot ismét az anesztes laborba, és mentem is a friss eredményemmel 60 km-re megint. Abban mondjuk biztos voltam, hogy azt nem fogják elfogadni, hanem ott újra nézik. És lám szerencsém lett, és elfogadták. Bár én mondtam hogy az előző értékem is ebben a laborban jó volt. Csak a kórházi volt nagyon eltérő. Erre nem is tudtak ott mit mondani, ők sem értették miért lehet ez. Na remek gondoltam, ennyi erővel már novemberben is meg lehetett volna a műtét. A pulzusom is magas volt kicsit, arra most kell szednem Betaloc-ot.

Az altatóorvostól felmehettem egyből műtéti időpontot kérni, a nőgyógyászati osztályra. Várakozás közben, megláttam Ombódit, meg is örültem, na legalább tudok vele beszélni. Mondta hogy meg kell várnom a főorvost, de utána menjek már le az ultrahangra, ott lesz ő is.

A főorvos megint feltette ugyanazokat a kérdéseket, hogy kerültünk a Kaáliba, és mikor jön meg a mensim. Mondom holnap. Akkor jó lenne ezt frissiben megcsinálni – mondta. És hosszas hezitálás után beírt a szerdai napra műteni. Befekvés kedden reggel 7:45.

Haaaaaaa. Legalább már itt tartunk. Elértem hogy megműtsenek. Sose gondoltam volna, hogy ezért fogok rimánkodni hogy műtsenek már meg.

Másnap mentem még a helybeli nőgyógyászomhoz a 1,5 hónappal ezelőtti rákszűrés eredményemért. A váróban összeismerkedtem két lánnyal. Az egyik mondta neki már két ilyen műtete volt ugyanabban a kórházban. Úgy örültem hogy van valaki, aki el tudja mesélni mi hogy fog történni. Nem is engedtem elmenni valamilyen kapcsolattartás céljából megadott adat nélkül. :) Megkaptam a facebook elérhetőségét. Mondtam is majd ott fogok kérdezni.

Ismétlés.

Hétvégén készülődés, vásárlás, főzés.

Kérdeztem facebook-on az új ismerősömtől. :) Elmesélt mindent mi hogy volt mikor őt műtötték. És mit kell hogy feltétlen bevigyek vagy amit megcsináljak. Például mondta, hogy már itthon borotváljam le magam, mert ott neki esnek az embernek. Jaj, még ez is, nem gondoltam volna hogy még ez is kell. :P Megcsináltam. Aztán írta, hogy lesz beöntés is. Na ezen megint kiakadtam. Azt olvastam neten ez őskori módszer, már nem nagyon csinálnak ilyen, inkább kúpot adnak, vagy a inni kell valami sós hashajtót. Hát itt beöntés van. Remek.

Lesz katéterezés is. Ha-ha, ez is remek. Még valami???? Már az izgalom tetőfokán voltam. Ilyen nincs!!! Gondoltam.

Vigyek a torkomra streptis cukrot, mert fájni fog a tubustól, amit lenyomnak

altatáskor. :P Jaj már elég volt. :)

Úristen, csak legyek túl rajta. Ki akartam festeni a körmömet, mégis csak amennyire lehet, kulturáltan néztek már ki, erre olvasom, hogy a köröm alatti bőr színéből sok mindent meg tudnak állapítani alvás közben, és aki ki is keni, annak ott egy körmérőle kell mosnia a lakkot. Na jó, nem kenem ki. Fülbevalókat kivettem itthon, még jó, mert ott mondták is az egyik lánynak, hogy vegye ki. Megborotválokztam csupaszra, na hát ez kínszenvedés volt. Mondtam is, soha többet!!!!
Bepakoltam a táskába, fürödtem, haját mostam. Fekvés.

A műtét

Másnap tűzés a kórházba. Először megmutatták melyik lesz az ágyam, kiderült hogy olyan szobába raknak, ahol csak a műtősök vannak, vagyis akiket műtenek. Kipakoltam, átöltöztem saját pizsamára. A szobában két nő feküdt még, láttam be vannak infúziózva, kérdeztem túl vannak-e már a műtéten. Mondják, nem, még most délelőtt lesz. ÓÓÓ szegények. És mit csinálnak? - kérdezem. Kiveszik a méhüket. Hejjj, hát ez remek. Fantasztikus. Itt már megint kész voltam!!!

Hívtak a laborba, menjek. Kikérdeztek megint mindent. Nézi a vérvételes papíromat, azt mondja ez nagyon régi, novemberit nem fogadhat el. Hát mondom múlt héten is voltam az altatóorvosnál és nem nézett újra semmit. Jó, akkor le kell venni megint mindenre a vért. Jáááj, jól van. Ez nem izgat. Mondtam is a nővérkének én ettől nem félek, nem érdekel a tűszúrás, viszont a beöntéstől annál inkább. Áááá az semmiség, mondja. Ő a tűszúrástól jobban fél. Na majd meglátjuk...
Kért még vizeletet, mondom azt most nem tudok, mert pont az előbb voltam wc-n. Nem baj, majd ha kell akkor viszem.

Aztán a folyosón összehaverkodtam két lánnyal, akik szintén az nap reggel jöttek be. Az egyiküknek mióma volt a méhén, azt kellett leszedni nagy műtéttel, vagyis rendes vágással, nem laparoszkópiával. A másik lány pedig ugyanúgy a babáért „dolgozik” mint én, és volt már neki kettő ilyen hystero-s laparos műtete. Ez lesz neki a 3.

Velük jól elbeszélgettem, mindig a szobájukba csavarogtam. Egyszer csak hív a műtős dokim, hogy menjek megírjuk a kórlapot. Aztán pedig mondja, hogy majd $\frac{3}{4}$ 1-kor menjek le az ultrahangra, megnéz.

Jött az ebéd, amire csak üres levest kaptunk egy kis műanyag tálkába.

Szóltak, hogy délután beöntés lesz. ÁÁÁÁ jaaaajjjj. Istenem. A csajokkal mind paráztunk emiatt, egyikünknek sem volt még. Nem mertünk már nagyon inni sem, mert úgyis kijön mindjárt minden belőlünk. Kérdeztük az egyik lányt akit aznap műtöttek szintén laparral, hogy neki hány órákor volt a beöntés, mondta 4-kor. Oké, rettegtünk ahogy közeledett az idő. Az én szobámban a két nőt akiknek a méhét vették ki, közben megműtötték. És jött még egy lány, akinek a méhszáját kellett műteni, mert szüléskor az szétcincálódott, és 6 év alatt nem vették neki észre az orvosa, merthogy 6 éve szült... Őt még aznap meg is műtötték..

Jön egy nővérke szólani, hogy na a 3 műtetre váró lány jöjjön beöntésre. Hozzanak wc papírt magukkal. Khm, khm..... Atyavilág!

Mentünk a folyosó végére. Én voltam a 2. Hát be voltam.....

Először kaptam egy kúpot, amit elalvás előtt tegyek fel hüvelybe, valami fertőtlenítő. Aztán le a bugyival, hajoljak előre. A nővérke nagyon jó pofa volt, végig viccelődött, ezzel is elterelve a figyelmet a dologról. Na és akkor nagy sóhajok és bedugta a csövet. Már akkor szörnyű volt, mert úgy éreztem ki akar jönni. Mondom kilököm mindjárt. Azt mondja nem baj, csak sóhajtsak nagyokat. De már egyre jobban feszített, azt hittem szétszakadok. Mire végül betelt a „pohár” és kifröccsent a víz. Irány a szobánk ami a folyosó túlsó végén volt természetesen. Uzsgyi be a wc-re. Negyedórát biztos ott ültem. Aztán vártam még, befeküdtem az ágyba, de nem volt több, úgyhogy lezuhanyoztam.

Ezután attól kezdtem rettegni, hogy felrakják a katétert. Mert a szobámba a műtötteknek, műtét előtt mind felrakták. A másik szobában viszont mondta a lány akit szintén aznap műtöttek hysteroval és laparral, hogy neki a műtét végén rakták csak fel, míg aludt. Ebből kikövetkeztettük ha a hüvelyen keresztül is műtenek, akkor nem rakják fel előre a katétert. Jaj de jó! Legalább egy szar dologtól megmenekültem!

Enni már persze nem lehetett délután sem, csak inni éjfélig. Ja még a beöntés előtt voltam az ultrahangon is. Ott is jó hírt közöltek velem. PCO-s mindkét petefészek, sok kis ciszta van mindkettőbe. Jaaaajjj de jó!!!! Hát ez meg hogy lehet. Már vagy 100-szor nézték 5 év alatt eddig csak 3-4-szer volt 1 db ciszta benne. Most meg sok apró. Éljen!!! Nem baj, mondja a doki ezeket majd kiszurkáljuk. Oké – gondoltam.

Aztán azóta olvastam, hogy a ciklus elején ha vannak apró ciszták az nem baj, azok általában elmúlnak peteérés környékén. Na mindegy nekem most kiszurkálták.

Délután már egyre éhesebb voltam, hisz ebédre is csak azt a löttyöt kaptuk. Aztán később valahogy elmúlt az éhség. Inni meg lehetett.

Estére kaptam még egy kis bódító tablettát, aminek a hatását abszolút nem éreztem. Éjszaka elég rosszul aludtam, mert a megműtött nők, a szobámban, már korán reggel felébredtek, kávékat kavargattak, felkeltek az ágyból a kis zacskóikkal (erről majd később, ettől is paráztam). Szóval nem volt valami jó

éjszakám. Reggel 4 óra után ébresztő, jön a nővérke a lázmérővel. Jönnek polcokat takarítani, vagy kis asztalkákat, vagy mi a fene az. Aztán szólnak hogy menjek borotválásra. Én mondom otthon megcsináltam. Nem baj, leellenőrzik. Jó.

Természetesen azt mondja nem jó, maradt még egy picit. Megnézi milyen műtét lesz, és azt mondja azt még le kell szedni. Óóóó örülök, már megint. De végül nem fáj semmi. Úgyhogy csajok aki ilyen műtetre készül mindent lekopaszítani, párotok segítsen, ne maradjon semmi, egy szőrszál sem.

Vissza a szobába, nemsokára jön a kisvizit, aztán nagyvizit. Hamarosan pedig bekötötték az infúziót. Na ilyenem sem volt még, de ez nem vészes. Várom hogy mikor visznek műteni. Harmadiknak voltam kiírva. Az idő nagyon telt, kiszámoltam hogy kb fél 11-kor visznek. Rossz volt, hogy az infúzió miatt nem tudtam szabadon mozogni. Pedig a szomszéd szobában evett volna a fene végig, hogy tudjam hogy haladunk. Mert ugye onnan vitték a másik két előttem lévő lányt. Így aztán megkérdeztem a nővérkéket mit tud, hogy állunk. Mondja még az első van bent. Na gondoltam, biztos később vitték reggel, nem fél kilenckor kezdtek.

Telt az idő, már mennem kellett pisilni is. Na de ezzel a szar infúzióval. :P gyere kiskutyus menjünk. :) És pont jött be új csaj a szobába, egy másik szobából költöztették hozzánk, és mondta ő segít tartani az infúziót míg pisilek. Jaj, de jó mondom, úgy sokkal egyszerűbb lesz. A változatosság kedvéért neki is a méhét vették ki, mert egy hatalmas mióma volt benne.

Visszafeküdtem az ágyba és vártam. Próbáltam olvasni is, de nem igazán fogott az agyam. Inkább gondolkoztam, aludtam. Beszélgettünk a többiekkel. Ja és közben tudtam, hogy kapni fogok még egy kábító tablettát műtét előtt kb. félórával. Abból tudom, hogy nemsokára visznek. Először semmit nem éreztem tőle, de aztán mintha kicsit pilledtem volna, még majdnem aludni is bírtam. Egyszer csak jön Zsolti a szélvész, aki úgy tolja a betegeket a műtőbe, mintha autóverseny lenne. Egy-két koccanás se baj, liftbe betol, ütközök a lift falával, sebaj.... Hát ezen utólag csak nevettünk, amúgy aranyos srác. Ja még mielőtt elindultunk, még egyszer elmentem wc-re biztos ami biztos.

Szóval odaértünk a műtő elé. A folyosón vártunk 1 percet, és már szállhattam is át a műtős ágyra. Valahogy nem féltem. Mint utólag rájöttem mégiscsak hatott a kábító bogyó. Beöltöztettek, betoltak a műtőbe. Ott feküdtem a lámpák alatt, és néztem hogy milyen ronda ez a műtő. Félelmet nem éreztem. Jött a fickó aki beöltöztetett az előbb, most meg egy nagy fekete gumilapot tekert az egyik combom köré. Mondja ez hideg lesz, mondom ez most a legkisebb gondom. Jött az altatóorvos, valamit mondott, vagy kérdezett, én válaszoltam, de nem emlékszem hogy mit. És már az az igazság arra sem emlékszem hogy beszúrták az altatáshoz szükséges tűt a karomba. Semmire nem emlékszem, a világ legnagyobb nyugalomával feküdtem ott. Olyan volt mintha egy virágos réten feküdtem volna, annyira nyugodt voltam. :D

Ez csak pár perc volt, aztán már csak arra emlékszem mikor felébredtem egy pillanatra műtét után, és legközelebb pedig a szobában az ágyamba eszméltem fel, de nem aludtam már egy percet sem, mondták a többiek is. Aztán kapcsoltam, hogy két cső lóg belőlem. :P Az egyik a katéter a pisinek, a másik a hasamból, a köldökömből lóg és folyik ki rajta a véres cucc. Mondom a mellettem fekvő csajnak, hogy na van már a zacskóimban valami? Azt mondja van pisi is, és a másikban meg valami zöld van. Ajajj, na az meg micsoda. Megkérdeztem a nővérkét, laparosoknál mivel megszínezik a hasüreget, az folyik most ki. Azt mondja indigózásnak mondják.

Hát jó, akkor rendben van minden. Azt nem is éreztem mikor pisilek ezután, a katéterrel nincs inger, jön magától. A hasam nagyon fájt, először nem akartam fájdalomcsillapítót kérni, nem vagyok valami nyavalygós. Mondom majd csak csökken a fájdalom. Hát miután két óra múlva sem csökkent mégiscsak kértem, és kaptam is, az infúziómba belőtték injekcióstúvel. Szépen el is múlt a fájdalom. A torkom nem fájt egy kicsit sem, hanem csak kapart, állandóan köszörülnöm kellett, hogy feljöjjön a slejm, vagy hogy is hívják. Az rossz volt hogy a csövek miatt nem nagyon bírtam forgolódni, mert ha ellentétes irányba mozogok akkor húzódtott volna a cső, ha meg a zacskók irányába, mindig ráfeküdtem volna a katéterre, úgy volt bekötve. Úgyhogy csak a hátamon feküdtem. Aztán jött a nővérke, mondta hogy forgolódjak, ne olyan mereven feküdjek. Na kösz!! Aztán kicsit próbáltam félig-meddig oldalra fordulni, de nem sokáig volt így jó. Estefelé kérdezték fel akarok-e kelni? Mondtam majd este igen. Mert hogy akkor majd segítenek. Azt tudtam, olvastam előtte itthon, hogy jót tesz a mozgás.

Eljött az este, és segítettek felkelni. A katéterről a zacskót lecsavarták, de a csövei ott lógtak a lábam között. :P A hasból kijövő zacskót fogtam a kezembe, és felálltam. Mentünk zuhanyozni. A zuhanyzóban a zacskókat le lehet rakni a földre, pont leérnek, viszont a kötésekre vigyázni kell, ne legyenek vizesek. Hát ki bírja ezt megcsinálni??? Olyan gáz úgy látni magadat, hogy egy cső lóg ki a köldöködből. :P Aztán mentem még egy sétát a másik szobában meglátogattam a lányokat a zacskóimmal együtt, illetve csak a hasfolyadékot a zacskóval, a másikat csak a csövei lógtak a lábam között. Megtudtam, hogy a másik teherbeesés miatt műtött lánynak 2,5 órára sikeredett a műtete, annyi mindent találtak bent. Szegény, de legalább most szépen rendbe rakták...

Szóval sikerült a séta, aztán vissza az ágyba, és lecserélték a kötéseket. Ezután kezdődött az, hogy elkezdem nagyon érezni a gáz működését a hasamban. Egyfolytában működött, gurgulázott, mindent csinált, majd hátul jött ki a gáz. Na gondoltam én reggelig biztos hogy nem fogok aludni, fel is kapcsoltam a villanyt, és szenvedtem. Aztán valamikor éjszaka 1 óra környékén kezdett ritkulni a bélmozgás. Egyre ritkább lett és végül leállt. Ezután végre elaludtam. Erre 4:44-kor jönnek kelteni, hogy menjünk zuhanyozni. Mikor nemrég aludtam el!!!! Mondom tegnap este zuhanyoztam. Nem baj, akkor is. De én nem akarok!!! Akkor majd ha kiszedik a csöveket?

Igeennn, akkor. :P

És aludhattam kicsit tovább. Bár ilyenkor már nem sokat lehet, mert elkezdődik az élet. Hozzák a lázmérőt, takarítás, meg ilyesmi.

Reggelit is kaptam már. :) Jól esett, ki voltam éhezve nagyon. A kávéautomatából hozattam cappuccinót a csajokkal.

Kisvizit, nagyvizit, jön a dokim mondja,, hogy mit találtak és mit nem műtét közben. A méhben nem talált semmit, teljesen normális minden. A hasüregben pár kis összenövést találtak baloldalon, a vastagbél volt összenőve a kismedence falával, azt szétszedték. Kérdezte fájt-e korábban a hasam baloldalon, mondta, hogy nem. A petefészkekben a cisztákat kiszúrálta, a petevezetékek teljesen átjárhatóak. Összességében minden nagyon szép odabent. :)

És elmondta azt is, hogy nemsokára kivesszük a csöveket. :))))

Jajj de jó!! Örültem is, mert végre mozoghatok normális ember módjára, másrészt viszont be voltam „kakilva” már megint, hogy az tök szar mikor kivesszik a csöveket. Jajj istenem! Már csak ezen legyek túl.

Valamikor 10 és 11 óra között, már nem is emlékszem jött a dokim, csövetleníteni. Húzzam fel a hálóingem, valamit ott motoszkált, sóhajtsak egy nagyot, aztán még egyet és hupsz hirtelen kihúzta a köldökömből. Nem is éreztem. Utána jött a törölgetés, na az már gáz volt. Az kicsit fájt, nagyon érzékeny a köldököm alából is. Aztán tettek rá tapaszt. Mindjárt kivesszük a katétert is, mondja a nővérke. :D Jaj, imádom azt is, mármint a katéterkivétel gondolatát. Lezsavarta a zacskót, sóhajtsak nagyot, és hirtelen kihúzta. Ezt is alig éreztem, rosszabbra számítottam mindkettőnél. Na végre!!! Szabadsáááág!!!!

Délben kaptunk ebédet. Krumplileves – ehető, spenót – utálom, virsli – ehetetlen. Én még a diétámra hivatkozva kaptam egy liszt nélküli egész kenyert. Csak nekem sütötték. Bár olyan rossz mint a fene, de a gesztus tetszett.

A délután már lassan telt, nem volt teendő. Viszont jött az a dolog, hogy amikor felkeltem az ágyból rettenetesen elkezdett fájni a vállam és feszített a mellkasom. A mellkas a szén-dioxid miatt feszített, amivel feltöltötték a hasüreget műtétkor. A vállak pedig a testhelyezettől amiben műtöttek. Valahogy hátra feszítik a vállakat, és kiemelik a hasat, hogy az legyen a legmagasabb ponton. Na szóval fájt és feszített, tök rossz érzés volt. De csak a séta segít véget vetni ennek a szörnyű érzésnek. Így aztán minél többet sétáltam. De jól esett lefeküdni is, mert így elég kimerítő volt a séta, hogy fájt minden.

Felváltva csináltam, séta, fekvés, séta, fekvés, séta, fekvés.

Este jó aludtam végre, csövek nélkül. Reggel már alig vártam a nagyvizitet, mert utána lehetett öltözni. Még cseréltek kötést, ami a köldöknél szintén kellemes volt. :P

Megkaptam a zárójelentést, elintéztük amit el kell. ;)

Felöltöztem, jött a párom értem, és hazajöttünk péntek délelőtt. Itthon még elég rosszul viseltem ezt a gázosodást, fáj a vállam is nagyon, ezért feküdtem is. Este aztán míg ment a Voice, sokat sétáltam a szobában. Szombatra pedig mintha kicseréltek volna. Már jóval kevesebb gáz volt, néha éreztem azért hogy gurgulázik a mellkasomban, de ez már kibírható volt. Vasárnapra pedig már tényleg alig-alig volt valami. Talán kétszer éreztem a gurgulázást. Este pedig mentünk varratkiszedésre. Ettől megint be voltam parázva. :) Főleg a köldököm miatt, mert az nagyon fáj végig, ezt el is felejtettem írni. Már az irritálta hogy hozzáért a ruhaanyag. Ezért féltem milyen lesz amikor a varratot szedik ki. Hát nem is volt kellemes. Lent a két lyukból, nem is éreztem, az semmi volt. Aztán a köldököm meg olyan szépen beforrt, hogy alig tudta kihúzni az utolsó darab cérnát. Megküszködött vele a doki, én meg nyafogtam közben. :P

Beragasztotta újra és mondta holnap este levehetem a tapaszokat. Persze szépen elkezdett vérezni a köldököm, tiszta vér lett a tapasz rajta.

Ennyi volt az én történetem, remélem segítségére lehet, annak aki még a műtét előtt áll. Bár azt meg kell jegyezni, ahány kórház, annyiféleképpen zajlik a műtét és a körítés.

Szabó Renáta